

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Anayasa Mahkemesi Başkanlığından:

**İKİNCİ BÖLÜM
KARAR****DOĞAN DEPİŞGEN BAŞVURUSU**

Başvuru Numarası : 2016/12233

Karar Tarihi : 11/3/2020

Başkan : Recep KÖMÜRCÜ

Üyeler : Muammer TOPAL
M. Emin KUZ
Rıdvan GÜLEÇ
Yıldız SEFERİNOĞLU

Raportör : Özgür DUMAN

Başvurucu : Doğan DEPİŞGEN

Vekili : Av. Ercan ERDEN

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvuru muhtarlık görevine seçilen başvurucunun tutuklu kaldığı süre için muhtarlık maaşının ödenmemesi nedeniyle mülkiyet hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

II. BAŞVURU SÜRECİ

2. Başvuru 11/7/2016 tarihinde yapılmıştır.

3. Başvuru, başvuru formu ve eklerinin idari yönden yapılan ön incelemesinden sonra Komisyona sunulmuştur.

4. Komisyonca başvurunun kabul edilebilirlik incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir.

5. Bölüm Başkanı tarafından başvurunun kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin birlikte yapılmasına karar verilmiştir.

6. Başvuru belgelerinin bir örneği bilgi için Adalet Bakanlığına (Bakanlık) gönderilmiştir. Bakanlık görüş bildirmemiştir.

III. OLAY VE OLGULAR

7. Başvuru formu ve eklerinde ifade edildiği şekliyle olaylar özetle şöyledir:

8. Başvurucu 1964 doğumlu olup Kastamonu'nun İhsangazi ilçesinde ikamet etmektedir.

9. Başvurucu -başvuru formu ve eklerinde belirtilmeyen bir tarihte- İhsangazi ilçesine bağlı Elçelebi Mahallesi'nin muhtarı seçilmiştir.

A. Ceza Soruşturması ve Kovuşturması Süreci

10. Başvurucu *haksız ekonomik çıkar sağlamak amacıyla kurulan silahlı suç örgütü üyesi olma* ile 10/7/1953 tarihli ve 6136 sayılı *Ateşli Silahlar ve Bıçaklar ile Diğer Aletler Hakkında Kanun'a muhalefet* suçlarından yürütülen soruşturma çerçevesinde Cide Sulh Ceza Mahkemesince 6/5/2007 tarihinde tutuklanmıştır.

11. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığının 5/6/2008 tarihli iddianamesiyle başvurunun silahlı suç örgütü üyesi olma ve ruhsatsız tabanca bulundurma suçlarından ayrı ayrı cezalandırılması talebiyle kamu davası açılmıştır.

12. Sincan Kapalı Ceza İnfaz Kurumunda tutuklu olan başvuru 26/8/2008 tarihinde serbest bırakılmıştır.

13. İddianameyi kabul eden özel yetkili Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi yapılan yargılama sonucunda 19/6/2012 tarihinde, başvurunun isnat edilen suçlardan 4/12/2004 tarihli ve 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 223. maddesinin (2) numaralı fıkrasının (a) ve (e) bentleri uyarınca ayrı ayrı beraatine karar vermiştir. Beraat kararı temyiz edilmeden 26/6/2012 tarihinde kesinleşmiştir.

B. Adli Yargı Yerinde Görülen Dava Süreci

14. Başvurucu 5/12/2012 tarihinde Maliye Hazinesi aleyhine Kastamonu Ağır Ceza Mahkemesinde (Mahkeme) tazminat davası açmıştır. Başvurucu dava dilekçesinde, bu süreçte çalışmadığı için maddi olarak zarara uğradığı gerekçesiyle 26.000 TL ve manevi yönden olumsuz etkilendiği için de 35.000 TL manevi tazminat talebinde bulunmuştur.

15. Mahkeme muhasebe alanında uzman bir bilirkişiden rapor almıştır. Bilirkişinin 28/1/2013 tarihli raporunda, başvurunun tutuklu kaldığı toplam 478 günlük dönem içerisinde asgari ücretle bir işte çalışması hâlinde yoksun kaldığı net toplam asgari ücret tutarının 7.411,98 TL olduğu belirtilmiştir. Bilirkişi zirai gelir miktarı hesaplandığında başvurunun hissesine düşen tutarın 8.331,10 TL olduğunu vurgulamıştır. Bilirkişi ayrıca tutuklu kaldığı dönemde başvurucuya ödenmeyen muhtarlık maaşı tutarının ise 4.619,59 TL olduğunu bildirmiştir. Bilirkişiye göre başvurucuya ödenmesi gereken maddi tazminat, hissesine düşen 8.331,10 TL tarımsal geliri ve yoksun kaldığı 4.619,59 TL muhtarlık maaşı toplamı olan 12.950,69 TL'dir.

16. Mahkeme 30/1/2013 tarihinde davanın kısmen kabulüne karar vermiştir. Mahkeme, bilirkişi raporunda bildirilen zarar tutarına başvurunun beraat ettiği davada takdir olunan 1.000 TL vekâlet ücretini de ekleyerek 13.950,69 TL tutarındaki maddi tazminatın başvurucuya ödenmesine karar vermiştir. Mahkeme ayrıca 10.750 TL tutarında takdir olunan manevi tazminatın da başvurucuya ödenmesi yönünde hüküm tesis etmiştir.

17. Davalı Hazinesinin temyiz ettiği karar Yargıtay 12. Ceza Dairesince (Daire) 9/6/2014 tarihinde bozulmuştur. Bozma kararında, başvurunun tutuklu kaldığı süreye ilişkin olarak ödenmediği iddia olunan muhtarlık maaşına dayalı gelir kaybı yönünden

idareye ve sonrasında idari yargı yerlerine başvurusu gerektiği belirtilmiştir. Daireye göre, çiftçilik ve hayvancılıkla uğraşan başvurunun tutukluluğu süresinde tarımsal faaliyette bulunmadığı için gelir elde edemediği iddiası yönünden ise herhangi bir bilgi ve belge sunulmamış olup esas alınan bilirkişi raporunda da varsayımsal değer ve saptamalara yer verilmiştir. Daire bu sebeple başvurunun vasıfsız işçi gibi değerlendirilerek tutuklu kaldığı dönemde geçerli olan net asgari ücret üzerinden hafta sonu, dini ve millî bayram tatilleri nedeniyle indirim yapılmadan hesaplanacak miktarın maddi tazminat olarak hüküm altına alınması gerektiğini açıklamıştır. Daire ayrıca, ancak ait olduğu davada hüküm altına alınabilecek vekâlet ücretinin de maddi tazminata ilave edilemeyeceğini vurgulamış ve başvuru tarafından aynı konuya ilişkin ayrı bir dava açılıp açılmadığının da araştırılması gerektiğini belirtmiştir.

18. Mahkeme yeni bir bilirkişi incelemesi yaptırarak 4/2/2015 tarihinde davanın kısmen kabulüne karar vermiştir. Mahkeme başvurunun *"haksız olarak tutuklulukta kaldığı süreler içerisindeki maddi kazanç kaybına karşılık olarak"* toplam 7.411,98 TL tutarındaki maddi tazminat ile 10.750 TL tutarındaki manevi tazminatın başvurucuya ödenmesine karar vermiştir. Mahkeme başvurunun fazlaya ilişkin istemini ise reddetmiştir.

19. Davalı Hazine kararı temyiz etmiş, Daire 14/1/2019 tarihinde hükmü düzelterek onamıştır. Daire, başvurunun tutuklu kaldığı döneme ilişkin net asgari ücret üzerinden hesaplanan 7.057,59 TL yerine, hatalı bilirkişi raporuna dayanılarak 7.411,98 TL olarak tayin edilmesi suretiyle başvuru lehine fazla maddi tazminata hükmedilmesinin hatalı olduğunu açıklamış, buna göre hükmün düzeltilmesine karar vermiştir.

C. İdari Yargı Yerinde Görülen Dava Süreci

20. Başvuru -başvuru formu ve eklerinde belirtilmeyen bir tarihte- İhsangazi Kaymakamlığı Mahalli İdareler Bürosuna başvuruda bulunarak tutuklu kaldığı dönemde ödenmeyen muhtarlık maaşlarının kendisine ödenmesini talep etmiştir.

21. Kastamonu İl Özel İdaresi 26/11/2014 tarihli bir yazı ile talebinin reddedildiğini başvurucuya bildirmiştir. Yazıda, ilgili yönetmelik gereği tutuklu bulunan süreler için ödenek verilmesinin mümkün olmadığı belirtilmiştir.

22. Başvuru 25/12/2014 tarihinde İl Özel İdaresine karşı Kastamonu İdare Mahkemesinde (İdare Mahkemesi) dava açmıştır. Dava dilekçesinde, başvurunun hukuka aykırı olarak tutuklu kaldığı döneme ait malî hakların ödenmesi gerektiği belirtilerek buna yönelik talebinin reddine ilişkin idari işlemin iptal edilmesi talep edilmiştir.

23. İdare Mahkemesi 15/10/2015 tarihinde davanın reddine karar vermiştir. Kararın gerekçesinde, 29/8/1977 tarihli ve 2108 sayılı Muhtar Ödenek ve Sosyal Güvenlik Kanunu'nun 6. maddesine göre düzenlenerek 16/12/1987 tarihli ve 19666 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan Köy ve Mahalle Muhtarlarının Ödeneklerinin Ödenme Usulü, Köy ve Mahalle Muhtarları ve İhtiyar Heyetleri Tarafından Verilecek Resmi Evrak ile Mahalle Muhtarlarının Harç Tahsilatının ve Paylarının Ödenme Biçimi Hakkında Yönetmelik'in (Yönetmelik) 7. maddesindeki düzenlemeye atıfta bulunulmuştur. Karara göre bu düzenleme gereğince muhtarların maaş karşılığı değil görevde bulundukları sürece muhtarlık ödeneginden yararlanacakları açıktır. İdare Mahkemesi, tutuklanması nedeniyle başkasının vekâlet ettiği muhtarlık görevi nedeniyle başvurunun muhtarlık ödeneginden yararlanmasına olanak bulunmadığı gerekçesiyle dava konusu işlemde hukuka ve mevzuata aykırılık görülmediği sonucuna varmıştır.

24. Başvurucu kararı temyiz etmiş, Danıştay Onyedinci Dairesi 25/2/2016 tarihinde kararın itiraz yoluyla Zonguldak Bölge İdare Mahkemesince incelenmesi gerektiğini belirterek istemi görev yönünden reddetmiştir.

25. Bölge İdare Mahkemesi 29/3/2016 tarihinde başvurusunun itiraz istemini reddederek hükmü onamış, 14/6/2016 tarihinde de karar düzeltme talebini reddetmiştir.

26. Başvurucu 11/7/2016 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

IV. İLGİLİ HUKUK

A. Ulusal Hukuk

27. 2108 sayılı Kanun'un 1. maddesi şöyledir:

“(Değişik: 5/2/1998 - 4336/1 md.)

Köy muhtarları ile şehir ve kasaba mahalle muhtarlarına, 14.750 gösterge rakamının memur aylık katsayısı ile çarpımı sonucu bulunacak miktarda aylık ödenek verilir. (Değişik ikinci cümle: 21/4/2005-5335/9 md.; Mülga ikinci cümle: 29/1/2016-6663/12 md.)

Bu ödenek damga vergisi hariç herhangi bir vergi ve kesintiye tabi tutulmaz.

Bu ödenegin karşılığı her yıl İçişleri Bakanlığı bütçesine konulur ve yılı içinde söz konusu bütçeden il özel idare ile yatırım izleme ve koordinasyon başkanlıkları bütçelerine aktarılır.

Muhtar ödenegi, her ayın onbeşinci günü il özel idareleri tarafından ilgililere peşin olarak ödenir.”

28. 2108 sayılı Kanun'un 6. maddesi şöyledir:

“Köy ve mahalle muhtarlarına verilecek ödenegin özel idare bütçelerine aktarılması, köy ve mahalle muhtarlarına ödenmesinin esas ve usulleri; mahalle muhtarlarının harç tahsilatının ve paylarının ödenme biçimi ile köy ve mahalle ve ihtiyar heyetleri tarafından verilecek resmi evraku ait basılı kağıtların tip, örnek ve bedellerine ilişkin hususlar Maliye ve Gümrük Bakanlığının görüşü alınarak İçişleri Bakanlığınca çıkarılacak bir yönetmelikle belirlenir.”

29. Yönetmelik'in 7. maddesinin birinci fıkrası şöyledir:

“Köy ve mahalle muhtarları görevli oldukları sürece ödenek alırlar. Hastalık, izin veya görevden ayrılma hallerinde bu ödenek vekillerine ödenir.”

B. Uluslararası Hukuk

30. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne (Sözleşme) ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi şöyledir:

“Her gerçek ve tüzel kişinin mal ve mülk dokunulmazlığına saygı gösterilmesini isteme hakkı vardır. Bir kimse, ancak kamu yararı sebebiyle ve yasada öngörülen koşullara ve uluslararası hukukun genel ilkelerine uygun olarak mal ve mülkünden yoksun bırakılabilir.

Yukarıdaki hükümler, devletlerin, mülkiyetin kamu yararına uygun olarak kullanılmasını düzenlemek veya vergilerin ya da başka katkıların veya para cezalarının ödenmesini sağlamak için gerekli gördükleri yasaları uygulama konusunda sahip oldukları hakka hâlel getirmez."

31. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) içtihadında, mülkiyet hakkının kapsamı konusunda mevzuat hükümlerinden ve derece mahkemelerinin bunlara ilişkin yorumundan bağımsız olarak *özerk bir yorum* esas alınmaktadır (*Depalle/Fransa* [BD], B. No: 34044/02, 29/3/2010, § 62; *Anheuser-Busch Inc./Portekiz* [BD], B. No: 73049/01, 11/1/2007, § 63; *Öneryıldız/Türkiye* [BD], B. No: 48939/99, 30/11/2004, § 124; *Broniowski/Polonya* [BD], B. No: 31443/96, 22/6/2004, § 129).

32. AİHM, mülkiyet hakkına ilişkin Sözleşme'ye ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin mülkiyeti elde etme beklentisini koruma altına almadığını kabul etmektedir (*Slivenko ve diğerleri/Letonya* [BD], B. No: 48321/99, 23/1/2002, § 121; *Fener Rum Erkek Lisesi Vakfı/Türkiye*, B. No: 34478/97, 9/1/2007, § 52).

33. AİHM, mülkiyet hakkının ihlal edildiği iddiasının ancak müdahalenin Sözleşme'ye ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin anlamı kapsamında bir *mülk* ile ilişkili olması durumunda ileri sürülebileceğini belirtmektedir. Buna göre alacak haklarını da içeren mevcut mülk veya mal varlığı yanında mülkiyet hakkının elde edilebileceği yönündeki en azından bir *meşru beklenti* de mülkiyet hakkı kapsamında değerlendirilebilir (*Kopecký/Slovakya* [BD], B. No: 44912/98, 28/9/2004, § 35; *Lihtenştayn Prensi Hans-Adam II/Almanya* [BD], B. No: 42527/98, 12/7/2001, § 83; meşru beklenti kavramının ilk defa geliştirildiği kararlar için *Pine Valley Developments Ltd ve diğerleri/İrlanda*, B. No: 12742/87, 29/11/1991, § 51; *Stretch/Birleşik Krallık*, B. No: 44277/98, 24/6/2003, § 35; *Pressos Compania Naviera S.A. ve diğerleri/Belçika*, B. No: 17849/91, 20/11/1995, § 31).

34. *Arzhiyeva ve Tsadayev/Rusya* (B. No: 66590/10, 3773/11, 13/11/2018) kararına konu olayda terör olayları sebebiyle uğranılan zararlar bakımından yapılan değerlendirmede başvuru sahiplerinin yerleşik idari ve yargısal uygulama çerçevesinde tazminatı elde etme yönünde *meşru bir beklentilerinin* olduğu kabul edilmiştir (*Arzhiyeva ve Tsadayev/Rusya*, § 48). AİHM devletin pozitif ve negatif yükümlülükleri çerçevesindeki ilkelerin büyük ölçüde benzeştiğini belirterek, başvuru sahipleri somut olayda tazminat ödenmemesinin Sözleşme'ye ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinde güvence altına alınan mülkiyetten barışçıl yararlanma hakkından doğan yükümlülüklerin yerine getirilmediği sonucuna varmıştır (*Arzhiyeva ve Tsadayev/Rusya*, §§ 51-58).

V. İNCELEME VE GEREKÇE

35. Mahkemenin 11/3/2020 tarihinde yapmış olduğu toplantıda başvuru incelenip gereği düşünüldü:

A. Başvurucunun İddiaları ve Bakanlık Görüşü

36. Başvurucu haksız yere tutuklandığı hâlde tutuklu kaldığı döneme ilişkin muhtarlık maaşının kendisine ödenmediğinden yakınarak bu maaşın ödenmesi yönünde meşru bir beklentisi olduğunu ve haksız olarak tutuklanmasaydı kendisine söz konusu maaşın ödenmiş olacağını belirtmiştir. Başvurucu bu nedenle adil yargılanma ve mülkiyet haklarının ihlal edildiğini ileri sürmüştür.

B. Değerlendirme

37. Anayasa'nın "Mülkiyet hakkı" kenar başlıklı 35. maddesi şöyledir:

"Herkes, mülkiyet ve miras haklarına sahiptir.

Bu haklar, ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabilir.

Mülkiyet hakkının kullanılması toplum yararına aykırı olamaz."

38. Anayasa Mahkemesi, olayların başvuruçular tarafından yapılan hukuki nitelendirmesi ile bağlı olmayıp olay ve olguların hukuki tavsifini kendisi takdir eder (*Tahir Canan*, B. No: 2012/969, 18/9/2013 § 16). Başvurucunun şikâyetinin özü konusu itibarıyla mülkiyet hakkını ilgilendirdiğinden başvurunun mülkiyet hakkı kapsamında incelenmesi uygun görülmüştür.

1. Kabul Edilebilirlik Yönünden

39. Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir nedeni de bulunmadığı anlaşılan mülkiyet hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir.

2. Esas Yönünden

a. Mülkün Varlığı

i. Genel İlkeler

40. Mülkiyet hakkının ihlal edildiğinden şikâyet eden bir kimse, önce böyle bir hakkının var olduğunu kanıtlamak zorundadır (*Mustafa Ateşoğlu ve diğerleri*, B. No: 2013/1178, 5/11/2015, § 54). Bu nedenle öncelikle başvuruçunun Anayasa'nın 35. maddesi uyarınca korunmayı gerektiren mülkiyete ilişkin bir menfaatinin olup olmadığı noktasındaki hukuki durumunun değerlendirilmesi gerekir (*Cemile Ünlü*, B. No: 2013/382, 16/4/2013, § 26; *İhsan Vurucuoğlu*, B. No: 2013/539, 16/5/2013, § 31).

41. Anayasa'nın 35. maddesiyle güvenceye bağlanan mülkiyet hakkı, ekonomik değer ifade eden ve parayla değerlendirilebilen her türlü mal varlığı hakkını kapsamaktadır (AYM, E.2015/39, K.2015/62, 1/7/2015, § 20). Bu bağlamda mülk olarak değerlendirilmesi gerektiğinde kuşku bulunmayan menkul ve gayrimenkul mallar ile bunların üzerinde tesis edilen sınırlı ayni haklar ile fikrî hakların yanı sıra icrası kabil olan her türlü alacak da mülkiyet hakkının kapsamına dâhildir (*Mahmut Duran ve diğerleri*, B. No: 2014/11441, 1/2/2017, § 60).

42. Mülkiyet hakkı, özel hukukta veya idari yargıda kabul edilen mülkiyet hakkı kavramlarından farklı bir anlam ve kapsama sahip olup bu alanlarda kabul edilen mülkiyet hakkı, yasal düzenlemeler ile yargı içtihatlarından bağımsız olarak özerk bir yorum ile ele alınmalıdır (*Hüseyin Remzi Polge*, B. No: 2013/2166, 25/6/2015, § 31; *Mustafa Ateşoğlu ve diğerleri*, § 51).

43. Anayasa'nın 35. maddesinde düzenlenen mülkiyet hakkı mevcut mal, mülk ve varlıkları koruyan bir güvencedir. Bir kişinin hâlihazırda sahibi olmadığı bir mülkün mülkiyetini kazanma beklentisi -kişinin bu konudaki menfaati ne kadar güçlü olursa olsun- Anayasa ile korunan mülkiyet kavramı içinde değildir. Bu bağlamda belirtmek gerekir ki Anayasa'nın 35. maddesi soyut bir temele dayalı olarak mülkiyete erişmeyi ve mülkiyeti edinmeyi değil mülkiyet hakkını güvence altına almaktadır. Bu hususun istisnası olarak belli durumlarda bir *ekonomik değer* veya icrası mümkün bir *alacağı* elde etmeye yönelik *meşru bir beklenti* Anayasa'da yer alan mülkiyet hakkı güvencesinden yararlanabilir (*Kemal Yeler ve Ali Arslan Çelebi*, B. No: 2012/636, 15/4/2014, §§ 36, 37; *Mehmet Şentürk* [GK], B. No: 2014/13478, 25/7/2017, §§ 41, 53; *Mustafa Ateşoğlu ve diğerleri*, §§ 52-54).

44. Meşru beklenti objektif temelden uzak bir beklenti olmayıp belirli bir kanun hükmüne veya başarılı olma ihtimalinin yüksek olduğunu gösteren yerleşik bir yargı içtihadına ya da aynı menfaatle ilgili hukuki bir işleme dayanan yeterli derecede somut nitelikteki bir beklentidir (*Selçuk Emiroğlu*, B. No: 2013/5660, 20/3/2014, § 28; *Mehmet Şentürk*, § 42). Dolayısıyla Anayasa ve Sözleşme'nin ortak koruma kapsamında olan meşru beklentiye dayalı mülkiyet hakkının tespiti mevcut hukuk sisteminde iddia edilen mülkiyet iddiasının tanınmasına bağlı olup bu tespit, mevzuat hükümleri ve yargı kararları ile yapılmaktadır (*Üçgen Nakliyat Ticaret Ltd. Şti.*, B. No: 2013/845, 20/11/2014, § 37). Temelsiz bir hak kazanma beklentisi veya sadece mülkiyet hakkı kapsamında ileri sürülebilir bir iddianın varlığı meşru beklentinin kabulü için yeterli değildir (*Kemal Yeler ve Ali Arslan Çelebi*, § 37).

ii. İlkelerin Olaya Uygulanması

45. Öncelikle bir ekonomik değer ifade eden muhtarlık ödeneğinin mülkiyet hakkının konusunu teşkil edebileceğinde bir tereddüt bulunmamaktadır. Somut olayda tartışma konusu olan başvurucunun bu ödeneğin varlığını kanıtlayıp kanıtlamadığı hususudur. Başvurucuya bu ödenek verilmediğine göre mevcut bir mülkün varlığından söz edilemez. Ancak başvurucunun bu alacağı elde etmeye yönelik somut bir temele dayalı meşru beklentisinin olup olmadığı da belirlenmelidir.

46. Anayasa Mahkemesi yukarıda da değinildiği üzere meşru beklentinin tespiti bakımından başvurucunun talebini bir kanun hükmüne veya yerleşik bir yargısal içtihadı dayandırmasını beklemektedir. Diğer bir deyişle ancak böyle bir somut temelin varlığı hâlinde meşru beklentinin varlığından söz edilebilecektir (yargı kararına dayalı olarak meşru beklentinin kabul edildiği karar için bkz. *Osman Ukav*, B. No: 2014/12501, 6/7/2017, 55-59; buna karşın böyle bir somut bir temele dayalı olmadığı için meşru beklentinin mevcut olmadığına tespit edildiği karar için bkz. *Mehmet Şentürk*, §§ 40-54).

47. Somut olayda ise başvuru mahalle muhtarı olarak seçilmiş olup 2108 sayılı Kanun'un 1. maddesine göre muhtarlık ödeneği almaya hak kazandığı açıktır. Bunun yanında başvurucunun beraat ettiğinden dolayı 5271 sayılı Kanun'un 141. ve devamı maddeleri hükümlerine göre tutuklu kaldığı süre için zararının tazmin edilmesi gerektiği de kabul edilmiştir. Dolayısıyla başvurucunun söz konusu zararlarının giderimi ve bu kapsamda şikâyetine konu muhtarlık ödeneğini elde etme yönünde Anayasa'nın 35. maddesi anlamında somut bir temele dayalı meşru beklentisinin mevcut olduğu kabul edilmelidir.

b. Müdahalenin Varlığı ve Türü

48. Anayasa'nın 35. maddesinde bir temel hak olarak güvence altına alınmış olan mülkiyet hakkı kişiye -başkasının hakkına zarar vermemek ve yasaların koyduğu sınırlamalara uymak koşuluyla- sahibi olduğu şeyi dilediği gibi kullanma, onun üzerinde tasarruf etme ve ürünlerinden yararlanma olanağı verir (*Mehmet Akdoğan ve diğerleri*, B. No: 2013/817, 19/12/2013, § 32). Dolayısıyla malikin mülkünü kullanma, mülkün semerelerinden yararlanma ve mülk üzerinde tasarruf etme yetkilerinden herhangi birinin sınırlandırılması mülkiyet hakkına müdahale teşkil eder (*Recep Tarhan ve Afife Tarhan*, B. No: 2014/1546, 2/2/2017, § 53).

49. Anayasa'nın 35. maddesi ile mülkiyet hakkına temas eden diğer hükümleri birlikte değerlendirildiğinde Anayasa'nın mülkiyet hakkına müdahaleyle ilgili üç kural ihtiva ettiği görülmektedir. Buna göre Anayasa'nın 35. maddesinin birinci fıkrasında, herkesin mülkiyet hakkına sahip olduğu belirtilmek suretiyle *mülkten barışçıl yararlanma hakkına* yer verilmiş; ikinci fıkrasında da mülkten barışçıl yararlanma hakkına müdahalenin çerçevesi belirlenmiştir. Maddenin ikinci fıkrasında, genel olarak mülkiyet hakkının hangi koşullarda sınırlandırabileceği belirlenerek aynı zamanda *mülkten yoksun bırakmanın* şartlarının genel çerçevesi de çizilmiştir. Maddenin son fıkrasında ise mülkiyet hakkının kullanımının toplum yararına aykırı olamayacağı kurala bağlanmak suretiyle devletin mülkiyetin kullanımını kontrol etmesine ve düzenlemesine imkân sağlanmıştır. Anayasa'nın diğer bazı maddelerinde de devlet tarafından mülkiyetin kontrolüne imkân tanıyan özel hükümlere yer verilmiştir. Ayrıca belirtmek gerekir ki mülkten yoksun bırakma ve mülkiyetin düzenlenmesi, mülkiyet hakkına müdahalenin özel biçimleridir (*Recep Tarhan ve Afife Tarhan*, §§ 55-58).

50. Başvuru konusu olayda başvurucuya tutuklu kaldığı dönem için muhtarlık ödeneği verilmemiştir. Başvurucunun bu ödeneği elde etme yönünde Anayasa'nın 35. maddesi anlamında meşru bir beklentisinin olduğu dikkate alındığında bu ödeneğin verilmemesinin başvurucunun mülkiyet hakkına müdahale teşkil ettiği kuşkusuzdur. Söz konusu müdahalenin *yoksun bırakma* veya *mülkiyetin kamu yararına kullanımını kontrolü veya düzenlenmesi* gibi bir amacı olmadığından *mülkiyetten barışçıl yararlanma hakkına* ilişkin genel kural çerçevesinde incelenmesi uygun görülmüştür.

c. Müdahalenin İhlal Oluşturup Oluşturmadığı

51. Anayasa'nın 13. maddesi şöyledir:

"Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz."

52. Anayasa'nın 35. maddesinde mülkiyet hakkı sınırsız bir hak olarak düzenlenmemiş, bu hakkın kamu yararı amacıyla ve kanunla sınırlandırılabilceği öngörülmüştür. Mülkiyet hakkına müdahalede bulunulurken temel hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasına ilişkin genel ilkeleri düzenleyen Anayasa'nın 13. maddesinin de gözönünde bulundurulması gerekmektedir. Dolayısıyla mülkiyet hakkına yönelik müdahalenin Anayasa'ya uygun olabilmesi için müdahalenin kanuna dayanması, kamu yararı amacı taşıması ve ölçülülük ilkesi gözetilerek yapılması gerekmektedir (*Recep Tarhan ve Afife Tarhan*, § 62).

i. Kanunilik

53. Mülkiyet hakkına yönelik müdahalelerde ilk incelenmesi gereken ölçüt kanuna dayalı olma ölçütüdür. Bu ölçütün sağlanmadığı tespit edildiğinde diğer ölçütler bakımından inceleme yapılmaksızın mülkiyet hakkının ihlal edildiği sonucuna varılacaktır. Müdahalenin kanuna dayalı olması, müdahaleye ilişkin yeterince ulaşılabilir, belirli ve öngörülebilir kanun hükümlerinin bulunmasını gerektirmektedir (*Türkiye İş Bankası A.Ş.* [GK], B. No: 2014/6192, 12/11/2014, § 44; *Ford Motor Company*, B. No: 2014/13518, 26/10/2017, § 49; *Necmiye Çiftçi ve diğerleri*, B. No: 2013/1301, 30/12/2014, § 55).

54. Somut olayda ilk derece mahkemesi Yönetmelik'in 7. maddesindeki düzenlemeye atıfla başvuruçunun görevde olmadığı tutuklu kaldığı süre için muhtarlık ödeneği alamayacağına karar vermiştir. Bu karar Bölge İdare Mahkemesince onanmış ve karar düzeltme talebinin reddiyle kesinleşmiştir. 2108 sayılı Kanun'un 1. maddesinde, köy muhtarları ile şehir ve kasaba mahalle muhtarlarına belirtilen tutarda aylık ödenek verileceği hüküm altına alınmış olup bu ödeneğin ödenmesine ilişkin usul ve esasların ise yönetmelikle belirleneceği açıklanmıştır. Yönetmelik'in 7. maddesinde ise köy ve mahalle muhtarlarının görevli oldukları sürece ödenek alacakları belirtilmiş olup hastalık, izin veya görevden ayrılma hâllerinde bu ödeneğin vekillerine ödeneceği düzenlenmiştir.

55. Anayasa Mahkemesi daha önce bireysel başvuru kapsamında verdiği çeşitli kararlarında mülkiyet hakkına yapılacak müdahalelerin ancak mutlak manada şekli bir kanuna dayanması gerektiğini açık olarak belirtmiştir (*Torsan Orman San. ve Tic. Ltd. Şti.*, B. No: 2014/13677, 20/9/2017, § 74; *Üças Gıda Pazarlama ve Tekstil San. ve Tic. Ltd. Şti.*, B. No: 2014/16633, 6/12/2017, § 57). Bu bağlamda kanunda yer verilmeyen bir sınırlamanın düzenleyici işlemle getirildiği görülmektedir. Bunun yanında söz konusu düzenlemenin başvuruçudan kaynaklanan hastalık, izin veya görevden ayrılma hâlleri dışında sayılabilecek tutuklu kaldığı dönemi de kapsadığı yönünde yorumlanması kanunilik ölçütü yönünden sorunlu görülebilir. Ancak müdahalenin haklı olup olmadığı belirlenirken meşru amacı ve ölçülülüğü de dikkate alınmak suretiyle sonuca varılacaktır.

ii. Meşru Amaç

56. Anayasa'nın 13. ve 35. maddeleri uyarınca mülkiyet hakkı ancak kamu yararı amacıyla sınırlandırılabilir. Kamu yararı kavramı, mülkiyet hakkının kamu yararının gerektirdiği durumlarda sınırlandırılmasına imkân vererek bir sınırlandırma amacı olmasının yanı sıra mülkiyet hakkının kamu yararı amacı dışında sınırlandırılamayacağını öngörmek ve bu anlamda bir sınırlama sınırı oluşturmak suretiyle mülkiyet hakkını etkin bir şekilde korumaktır. Kamu yararı kavramı, devlet organlarının takdir yetkisini de beraberinde getiren bir kavram olup objektif bir tanıma elverişli olmayan bu ölçütün her somut olay temelinde ayrıca değerlendirilmesi gerekir (*Nusrat Kûlah*, B. No: 2013/6151, 21/4/2016, §§ 53, 56; *Yunis Ağlar*, B. No: 2013/1239, 20/3/2014, §§ 28, 29).

57. Köy veya mahalle muhtarlarının özlük hakları ile ayrılacak ödeneklerin usul ve esaslarının belirlenmesi hususunda kamu makamlarının geniş bir takdir yetkisi bulunmaktadır. Bu çerçevede muhtarlara verilecek ödeneklerin hangi dönemlerde ödeneceğinin belirlenmesi bakımından kamu yararına dayalı meşru bir amacın olduğu açıktır.

iii. Ölçülülük

(1) Genel İlkeler

58. Son olarak başvurunun mülkiyet hakkına yapılan müdahalenin ölçülü olup olmadığı değerlendirilmelidir.

59. Ölçülülük ilkesi *elverişlilik*, *gereklilik* ve *orantılılık* olmak üzere üç alt ilkeden oluşmaktadır. *Elverişlilik* öngörülen müdahalenin ulaşılmak istenen amacı gerçekleştirmeye elverişli olmasını, *gereklilik* ulaşılmak istenen amaç bakımından müdahalenin zorunlu olmasını yani aynı amaca daha hafif bir müdahale ile ulaşılmamasının mümkün olmamasını, *orantılılık* ise bireyin hakkına yapılan müdahale ile ulaşılmak istenen amaç arasında makul bir dengenin gözetilmesi gerekliliğini ifade etmektedir (AYM, E.2011/111, K.2012/56, 11/4/2012; E.2014/176, K.2015/53, 27/5/2015; E.2016/13, K.2016/127, 22/6/2016, § 18; Mehmet Akdoğan ve diğeri, B. No: 2013/817, 19/12/2013, § 38).

60. Orantılılık ilkesi gereği kişilerin mülkiyet hakkının sınırlandırılması hâlinde elde edilmek istenen kamu yararı ile bireyin hakları arasında adil bir dengenin kurulması gerekmektedir. Bu adil denge, başvurunun şahsi olarak aşırı bir yüke katlandığının tespit edilmesi durumunda bozulmuş olacaktır. Müdahalenin orantılılığı değerlendirilirken bir taraftan ulaşılmak istenen meşru amacın önemi, diğer taraftan da müdahalenin niteliği ile başvurunun ve kamu otoritelerinin davranışları gözönünde bulundurularak başvurucuya yüklenen külfet dikkate alınacaktır (Arif Güven, B. No: 2014/13966, 15/2/2017, §§ 58, 60; Osman Ukav, § 71).

61. İdarenin ölçülülük bağlamında *iyi yönetim* ilkesine uygun hareket etme yükümlülüğü bulunmaktadır. *İyi yönetim* ilkesi, kamu yararı kapsamında bir konu söz konusu olduğunda kamu otoritelerinin uygun zamanda, uygun yöntemle ve her şeyden önce tutarlı olarak hareket etmelerini gerektirir (Kenan Yıldırım ve Turan Yıldırım, B. No: 2013/711, 3/4/2014, § 68). Bu bağlamda idarelerin kendi hatalarının sonuçlarını gidermeleri ve bireylere yüklememeleri gerekir (Reis Otomotiv Ticaret ve Sanayi A.Ş. [GK], B. No: 2015/6728, 1/2/2018, § 100).

(2) İlkelerin Olaya Uygulanması

62. Somut olayda başvurunun mülkiyet hakkına yapılan müdahalenin niteliği gereği *elverişliliğini* veya *gerekliliğini* sorgulamayı gerektirir bir durum bulunmamaktadır. Buna göre müdahalenin *orantılı* olup olmadığı belirlenmelidir.

63. Olayda başvuru tutuklandığı isnat edilen suçlardan dolayı yargılanmış ve ağır ceza mahkemesinde görülen yargılama neticesinde başvurunun bu suçlardan ayrı ayrı beraatine karar verilmiştir. Bu beraat kararının kesinleşmesinden sonra başvuru 5271 sayılı Kanun uyarınca maddi ve manevi zararlarının tazmini için dava açmış, ağır ceza mahkemesi başvurunun haksız olarak tutuklandığını kabul ederek başvurucuya 7.057,59 TL maddi ve 10.750 TL manevi tazminat ödenmesine karar vermiştir (bkz. § 19). Bu karar Yargıtayca onanarak kesinleşmiştir. Somut olay bağlamında ceza mahkemelerinin bu tespitlerinden ayrılmayı bir gerektiren bir sebep bulunmamaktadır.

64. Başvurucuya 2108 sayılı Kanun'un 1. maddesine göre muhtar seçildiği için aylık ödenek verilmesi gerektiği açıktır. Ancak muhtar olan başvuru tutuklu kaldığı

6/5/2007 ile 26/8/2008 tarihleri arası dönemde söz konusu aylık ödenek verilmemiştir. Başvurucunun açtığı davada idari yargı yerleri, Kanun'da yer almadıkça birlikte Yönetmelik'teki düzenlemeye atuf yaparak bu aylıkların ödenemeyeceği yönündeki bir yorumla başvurucunun talebini reddetmişlerdir. Hâlbuki başvurucunun ilgili Yönetmelik'te değinilen hastalık veya izin gibi sebeplerle kendi isteğiyle görevinden ayrılmadığı belirlidir. Bunun yanında adli yargı mercilerince 5271 sayılı Kanun'un 141. ve devamı maddeleri çerçevesinde başvurucunun beraat ettiğinden dolayı tutukluluk yüzünden uğradığı zararların tazmin edilmesi gerektiği de kabul edilmiştir.

65. Buna karşılık derece mahkemeleri ilgili Kanun ve Yönetmelik hükümlerini yorumlarken başvurucunun hangi sebeple görevinden ayrılmak zorunda kaldığını dikkate almamışlardır. Başvurucunun belirtilen tarihlerde görev yapmadığı için ödemenin yapılamayacağı yönündeki savunmaya ise hem söz konusu aylıkların Kanun gereği ödenmesinin zorunlu olup aksi yönde bir sınırlamanın kanun ile düzenlenmediği hem de Yönetmelik'teki düzenleme dikkate alınsa dahi başvurucunun kendi isteği dışında görevinden ayrılmaya zorlandığı gözönüne alındığında itibar edilemeyeceği değerlendirilmektedir. Bu çerçevede her ne kadar başvurucunun tutuklanması sonrası kendisine bu dönem süresince geçici olarak söz konusu aylıkların ödenmemesi makul görülebilirse de tutuklama yüzünden uğranılan zararların tazmin edilmesi gerektiği saptandığı hâlde meşru beklentisi kapsamındaki aylıkların ödenmemesinin haklı bir sebebe dayandığı idare ve yargı makamlarınca ortaya konabilmiş değildir.

66. Ayrıca bu bağlamda somut olayda başvurucunun tutuklanmamış olması hâlinde muhtarlık görevini yapabileceği ve talebine konu aylıkları alabileceği dikkate alınmalıdır. Buna göre somut olayda başvurucunun tutukluluğu sebebiyle uğradığı diğer maddi ve manevi zararları tazmin edilmiş ise de muhtar olması sebebiyle kanun gereği ödenmesi gereken aylıklar kendisine ödenmediğinden bütün zararlarının giderilmiş olduğundan da söz edilemez.

67. Sonuç olarak olayda tutukluluk sebebiyle tazminata hükmedilmesi gerektiği kamu makamlarınca tespit edilen başvurucuya muhtar olarak seçildiği için ödenmesi gereken aylıklar tutuklu kaldığı sürede ödenmemiştir. Başvurucunun bu aylıkların ödenmesi yönündeki talebi ise söz konusu ödenekleri elde etme hususunda kanuna dayalı olarak meşru bir beklentisi olduğu hâlde derece mahkemelerince reddedilmiştir. Buna göre ilgili kanun hükümlerine göre tutuklama sebebiyle başvurucunun uğradığı zararların tazmininin gerektiği kabul edildiği hâlde söz konusu aylıkların başvurucuya ödenmemesinin haklı bir sebebi ortaya konulamamıştır. Dolayısıyla ilgili kanun ve yönetmelik hükümlerinin derece mahkemelerince olayda olduğu gibi katı bir biçimde yorumlanması suretiyle muhtarlık aylıklarının ödenmemesi başvurucuya şahsi olarak aşırı bir külfet yüklemiş olup başvurucunun mülkiyet hakkının korunması ile müdahalenin kamu yararı amacı arasında olması gereken adil dengeli başvuru aleyhine bozmuştur. Başvurucunun mülkiyet hakkına yapılan müdahale bu sebeple ölçülü değildir.

68. Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 35. maddesinde güvence altına alınan mülkiyet hakkının ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

3. 6216 Sayılı Kanun'un 50. Maddesi Yönünden

69. 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 50. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

“(1) Esas inceleme sonunda, başvurunun hakkının ihlal edildiğine ya da edilmediğine karar verilir. İhlal kararı verilmesi hâlinde ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yapılması gerekenlere hükmedilir...”

(2) Tespit edilen ihlal bir mahkeme kararından kaynaklanmışsa, ihlali ve sonuçlarını ortadan kaldırmak için yeniden yargılama yapmak üzere dosya ilgili mahkemeye gönderilir. Yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar bulunmayan hâllerde başvuru lehine tazminata hükmedilebilir veya genel mahkemelerde dava açılması yolu gösterilebilir. Yeniden yargılama yapmakla yükümlü mahkeme, Anayasa Mahkemesinin ihlal kararında açıkladığı ihlali ve sonuçlarını ortadan kaldıracak şekilde mümkünse dosya üzerinden karar verir.”

70. Başvurucu, ihlalin tespiti ile manevi tazminata karar verilmesi talebinde bulunmuştur.

71. Anayasa Mahkemesinin *Mehmet Doğan* kararında ihlal sonucuna varıldığına ihlalin nasıl ortadan kaldırılacağı hususunda genel ilkeler belirlenmiştir (B. No: 2014/8875, 7/6/2018, [GK]). Mahkeme diğer bir kararında ise bu ilkelerle birlikte ihlal kararının yerine getirilmemesinin sonuçlarına da değinmiş ve bu durumun ihlalin devamı anlamına geleceği gibi ilgili hakkın ikinci kez ihlal edilmesiyle sonuçlanacağına da işaret etmiştir (*Aligül Alkaya ve diğerleri* (2), B.No: 2016/12506, 7/11/2019).

72. Bireysel başvuru kapsamında bir temel hakkın ihlal edildiğine karar verildiği takdirde ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırıldığından söz edilebilmesi için temel kural mümkün olduğunca eski hâle getirmenin, yani ihlalden önceki duruma dönülmesinin sağlanmasıdır. Bunun için ise öncelikle ihlalin kaynağı belirlenerek devam eden ihlalin durdurulması, ihlale neden olan karar veya işlemin ve bunların yol açtığı sonuçların ortadan kaldırılması, varsa ihlalin sebep olduğu maddi ve manevi zararların giderilmesi, ayrıca bu bağlamda uygun görülen diğer tedbirlerin alınması gerekmektedir (*Mehmet Doğan*, §§ 55, 57).

73. İhlalin idari eylem ve işlemten kaynaklandığı durumlarda 6216 sayılı Kanun’un 50. maddesinin (1) numaralı fıkrası uyarınca Anayasa Mahkemesi her somut olayın koşullarını dikkate alarak yapılması gerekenlere hükmeder. İdari eylem ve işleme karşı başvurulacak kanun yolları varsa ve bu yollar tüketildikten sonra yapılan bireysel başvurunun incelenmesi sonucu ihlal tespiti yapılmışsa yeniden yargılama yoluyla ilgili mahkemenin tespit edilen ihlali ve sonuçlarını ortadan kaldırma imkânının bulunduğu durumlarda kararın bir örneğinin ihlali ve sonuçlarını ortadan kaldırmak için yeniden yargılama yapmak üzere ilgili mahkemeye gönderilmesine hükmedilebilir (*Ali Kayan*, B. No: 2015/9814, 20/3/2019, 86).

74. 6216 sayılı Kanunun 50. maddesinin (2) numaralı fıkrası ile İçtüzük’ün 79. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (a) bendi uyarınca, ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmak üzere kararın bir örneğinin ilgili mahkemeye gönderilmesine ilişkin yasal düzenleme, usul hukukundaki benzer hukuki kurumlardan farklı olarak, ihlali ortadan kaldırmak amacıyla yeniden yargılama sonucunu doğuran ve bireysel başvuruya özgülenen bir giderim yolunu öngörmektedir. Bu nedenle Anayasa Mahkemesi tarafından ihlal kararına bağlı olarak yeniden yargılama kararı verildiğinde, usul hukukundaki yargılamanın yenilenmesi kurumundan farklı olarak ilgili mahkemenin yeniden yargılama sebebinin varlığını kabul hususunda herhangi bir takdir yetkisi bulunmamaktadır. Dolayısıyla

böyle bir karar kendisine ulaşan mahkemenin yasal yükümlülüğü, ilgilinin talebini beklemezsizin Anayasa Mahkemesinin ihlal kararı nedeniyle yeniden yargılama kararı vererek devam eden ihlalin sonuçlarını gidermek üzere gereken işlemleri yerine getirmektir. (Mehmet Doğan, §§ 58-59; Aliğül Alkaya ve diğerleri (2), §§ 57-59, 66-67).

75. Başvurucuya tutuklu kaldığı dönem için idari makamlarca muhtarlık aylığının ödenmemesi nedeniyle mülkiyet hakkının ihlal edildiği sonucuna varılmıştır. Dolayısıyla somut başvuruda ihlalin idari bir işlemden kaynaklandığı anlaşılmıştır.

76. Bununla birlikte başvurunun söz konusu idari işleme karşı dava açabildiği ve davanın reddedilmesi üzerine bireysel başvuruda bulunduğu görülmektedir. Bu durumda mülkiyet hakkının ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar bulunmaktadır. Yapılacak yeniden yargılama ise usul hukukunda yer alan benzer kurumlardan farklı ve bireysel başvuruya özgü düzenleme içeren 6216 sayılı Kanun'un 50. maddesinin (2) numaralı fıkrasına göre ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılmasına yöneliktir. Bu kapsamda yapılması gereken iş, öncelikle hak ihlaline yol açan mahkeme kararının ortadan kaldırılmasından ve Anayasa Mahkemesini ihlal sonucuna ulaştıran nedenleri gideren, ihlal kararında belirtilen ilkelere uygun yeni bir karar verilmesinden ibarettir. Bu sebeple kararın bir örneğinin yeniden yargılama yapılmak üzere Kastamonu İdare Mahkemesine gönderilmesine karar verilmesi gerekir.

77. Yeniden yargılama yapılmasına karar verilmesi mülkiyet hakkının ihlalinin sonuçlarının giderimi bakımından yeterli görüldüğünden başvurunun tazminat talebinin reddine karar verilmesi gerekir.

78. Dosyadaki belgelerden tespit edilen 239,50 TL harç ve 3.000 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 3.239,50 TL tutarındaki yargılama giderinin başvurucuya ödenmesine karar verilmesi gerekir.

VI. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. Mülkiyet hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,

B. Anayasa'nın 35. maddesinde güvence altına alınan mülkiyet hakkının İHLAL EDİLDİĞİNE,

C. Kararın bir örneğinin mülkiyet hakkının ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmak üzere Kastamonu İdare Mahkemesine (E.2014/1448, K.2015/1012) GÖNDERİLMESİNE,

D. Başvurucunun tazminat taleplerinin REDDİNE,

E. 239,50 TL harç ve 3.000 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 3.239,50 TL yargılama giderinin başvurucuya ÖDENMESİNE,

F. Ödemenin, kararın tebliğini takiben başvurunun Hazine ve Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına, ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için yasal FAİZ UYGULANMASINA,

G. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 11/3/2020 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.

Başkan
Recep KÖMÜRCÜ

Üye
Muammer TOPAL

Üye
M.Emin KUZ

Üye
Rıdvan GÜLEÇ

Üye
Yıldız SEFERİNOĞLU